

speciallæges kvalitet bør være synlig for patienterne og de praktiserende læger.

Med hensyn til § 15, der handler om afvisning af at modtage blod, er det min og Venstres opfattelse, at man bør hæve aldersgrænsen fra 15 år til 18 år, forstået på den måde, at aldersgrænsen for pligten til at underrette kommunalbestyrelsen med henblik på, at børn og unge-udvalget kan træffe beslutning om, at den nødvendige lægelige undersøgelse eller behandling af barnet udføres med anvendelse af blod, forhøjes fra 15 år til 18 år, således at man op til 18 år kan rette henvendelse til børn og unge-udvalget.

Man kunne godt forestille sig, at nogle unge under 18 år vil ligge under for et pres fra forældrene og ikke være i stand til selvstændigt at træffe en beslutning. Jeg synes, at vi bør dyrke det spørgsmål grundigt i udvalget.

Når vi taler om patientrettigheder, vil jeg spørge ministeren: Hvor er så ventelistegarantien? Det må dog være en vigtig patientrettinghed, at man, når man har brug for behandling af en alvorlig sygdom, også kan komme under behandling uden at skulle vente i månedvis, ja, i halve og hele år. Det kan ikke være rigtigt.

Med disse ord vil jeg sige, at Venstre går positivt og konstruktivt ind i udvalgsarbejdet om dette lovforslag, og jeg håber selvfølgelig, at ministeren vil gå ind i det med samme positive holdning til vore synspunkter. Så skal vi nok få en god lov ud af det.

Henriette Kjær (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi tilfredse med, at patienters retsstilling nu klart præciseres samlet og overskueligt i en ny lov.

De patienter, vi møder i dag, er meget opmærksomme på den behandling, de får. De er interesseret i deres egen sygdom og ønsker derfor også klar information om, hvad man nu vil gøre ved dem og hvorfor.

Det er derfor godt, at man i § 6 slår helt fast, at ingen behandling må indledes eller fortsættes uden patientens informerede samtykke, og at patienten på ethvert tidspunkt kan tilbagekalde sit samtykke.

Det er også vores håb, at man vil leve op til lovens bestemmelser og intentioner og give sig god tid til at informere patienterne grundigt og under rolige forhold. Vi har hørt eksempler på, at patienter er blevet informeret om deres sygdom og videre behandling på seksmandsstuer, hvor alle de andre patienter har kunnet lytte

med. Den slags bør ikke finde sted. Man har krav på en vis fortrolighed, så patient og behandler opnår netop den fortrolighed, der er nødvendig, for at patienten kan føle sig tryk og derefter give sit samtykke.

For de patienter, der ikke selv kan give samtykke, kan de nærmeste pårørende eller værge give informeret samtykke. Det finder jeg er et godt og naturligt princip, som vi støtter.

Lovforslaget lægger op til, at patienter, der er fyldt 15 år, selv skal give informeret samtykke. Det er en meget svær problematik, for grundlæggende er det jo forældrene, der har ansvaret for deres børn, indtil de fylder 18 år. Jeg må derfor sige, at Det Konservative Folkeparti ønsker, at man opretholder forældrenes stilling som ansvarlig for børnene, indtil de fylder 18 år.

Langt de fleste familier respekterer jo deres store børns egne ønsker, og jeg tror ikke, det vil være de store konflikter, man vil opleve. Men så længe vi har myndighedsgrænsen på 18 år, mener vi også, man skal respektere forældrenes ansvar og pligter i forhold til børnene. I de enkelte tilfælde, hvor der kan opstå konflikter mellem de store børn og forældrene, må vi jo prøve at løse dem, og her kan vi muligvis finde en løsning, som også hr. Jens Vibjerg fra Venstre nævnte det. Vi vil i hvert fald prøve at udarbejde et ændringsforslag under udvalgsbehandlingen.

I lovforslagets § 12 gøres det helt klart, hvad sundhedspersonens ansvar er.

Det er godt med en præcisering, og det må også være rart for sundhedspersonen at have klare retningslinjer.

Bestemmelsen om patienters afvisning af at modtage blod finder Det Konservative Folkeparti rigtig.

Det er et godt princip, at afvisningen skal gives i forbindelse med den aktuelle sygdomssituation og baseres på information fra sundhedspersonens side om konsekvenserne af ikke at modtage blod.

Jeg har set Jehovas Vidners høringssvar, hvori de giver udtryk for, at de mener, at man bør tage afgørende hensyn til forhåndstilkendegivelser.

Jeg mener også, at man bør lade disse forhåndstilkendegivelser indgå i beslutningen om at modtage eller ikke modtage blod, men jeg mener ikke, at forhåndstilkendegivelserne skal være afgørende.